

PROP DE VOSALTRES

Les primeres obres de misericòrdia

Tal com vaig anunciar en l'última glossa posarem la nostra atenció en dues obres de misericòrdia (una corporal i una altra d'espiritual) cada setmana. Per descomptat és una divisió aparent perquè tot i sempre afecta a l'ésser humà que és una unitat psicossomàtica. Serà una sèrie de set gloses que us poden ajudar en la vostra vida cristiana.

VISITAR ALS MALALTS. Alguns autors afegeixen I CUIDAR. És aquesta una situació de l'ésser humà en la qual constata la seva pròpia fragilitat. Sense definir el concepte de malaltia, considerem que hi ha persones amb limitacions físiques o psíquiques que necessiten l'ajuda dels altres per la seva supervivència; són els professionals de la medicina o els mateixos familiars o voluntaris que acompanyen els episodis de mancances de salut. És cert que al llarg de la història ha evolucionat molt la relació malaltia/salut. En els segles anteriors s'afegia la soledat o l'abandonament a gran quantitat de malalts que fàcilment desembocava en una mort anticipada. En l'actualitat els

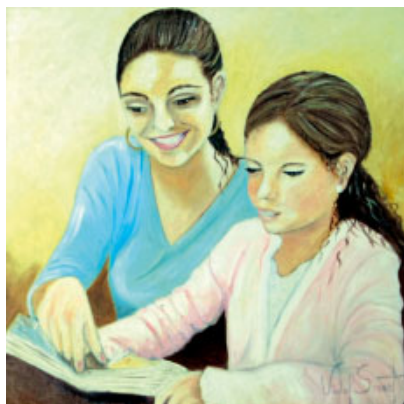

malalts, als hospitals o residències o en els seus propis domicilis, han de ser objecte del nostre acompanyament i compassió (patir amb l'altre).

Meditau aquests textos bíblics: *Mt 25,31; Flp 2,5-11; Job.*

A la nostra diòcesi hi ha diverses congregacions religioses que van néixer amb la preocupació fonamental dels malalts; en moltes parròquies hi ha grups de pastoral de la salut; abunden professionals amb una modèlica actuació amb els malalts.

Us convido a participar en l'acompanyament als malalts, més enllà dels nostres familiars, a no perdre

l'ànim en la seva cura continuada i a valorar als qui procuren una major qualitat de vida per a tots els seus pacients. L'Església sempre ha ensenyat a valorar i defensar la vida fins a la seva fi natural.

ENSENYAR A QUI NO SAP. La preocupació per transmetre els sabers comportava una aposta per la llibertat personal. L'analfabetisme o la incultura són situacions humanes que estem obligats els cristians a ajudar a la seva eradicació. Com més obrim les ments alienes a l'adquisició de coneixements, destreses i actituds, més els ajudarem a comprendre el món, a acceptar la diversitat i a potenciar la seva llibertat.

Meditau aquests textos bíblics: *Dt 4,35-39; Pr 4,1;13,33; Mt 28, 19-20; Mc 12,19;13,1; Jn 6,45; 8,17; 1Cor 1,30; 2Tim 3,16-17.*

A la nostra diòcesi tenim diverses institucions dedicades a l'ensenyament on es pretén modelar les personalitats dels alumnes perquè siguin honestos i servicials; hi ha grups parroquials que ofereixen reforç escolar; abunda el nombre de persones que lluiten contra l'analfabetisme i dediquen gran part del seu temps en favor de la igualtat.

Us convido a valorar positivament als professionals de l'educació; a col·laborar en la transmissió de la saviesa cristiana que no es redueixi només a coneixements sinó a l'experiència global en contacte amb la trobada amb Crist dins de la vida de l'Església; a la lluita per no decaure (pares, catequistes, sacerdots i mestres) en l'educació serena de les virtuts i en l'estima pels valors que construeixen la persona amb profundes conviccions i entrega al servei del proïsme.

† **Salvador Giménez Valls**
Bisbe de Lleida

ACTUALITAT

Aitona commemora els 125 anys de la fundació de la Casa Asil

Aitona es va vestir de festa, el passat 27 de gener, per rendir un homenatge a santa Teresa Jornet Ibars en el 42è aniversari de la seva canonització, els 143 anys de fundació de la Congregació de les Germanetes dels Ancians Desemparats, així com el 125è aniversari de la creació de la residència. La celebració de l'Eucaristia va ser l'acte principal del dia. La va presidir Mn. Ramon Prat, vicari general de la diòcesi, concelebrant diversos sa-

cerdots de pobles veïns. Finalment es va venerar la relíquia de la santa, mentre es cantaven els goigs en honor seu.

El programa d'actes va continuar, a la tarda, amb el Rosari, l'exposició del Santíssim i l'acte de consagració de la Congregació a la capella de les Germanetes. I per acabar la jornada, el saló d'actes de la residència va acollir la xerrada «La finestra dels records», a càrrec de l'historiador Joan Bellmunt.

Visita del bisbe Salvador a la Vall d'Àger

Divendres 22 de gener, dia de Sant Vicenç màrtir, i en el marc de la seva Festa Major, el bisbe Salvador va visitar el poble d'Àger. El seu alcalde, Lluís Ardiaca, i diversos regidors el van acompanyar en una visita a la Col·legiata de Sant Pere, que va comptar amb les explicacions de l'estudiós i expert Francesc Fité. Acte seguit es va celebrar l'Eucaristia a l'Església parroquial de Sant Vicenç màrtir, acompanyat de la música de Mn. Joaquim Mesalles, interpretant en un orgue del segle XVIII. Un dinar popular va cloure la visita de Mons. Salvador Giménez.

Però la visita a la Vall va tenir una segona part. El diumenge 31, dia de Don Bosco, el bisbe Salvador va tornar-hi per a seguir coneixent alguns

pobles com Agulló, Corçà i la Règola. En aquesta ocasió, l'animador de la comunitat, Isidre Charles, també el va acompanyar. Després d'un dinar

a Àger, el bisbe Salvador va ser acollit per la comunitat dels germans maristes, visitant amb ells el Monestir de les Avellanes.

Lleida celebra la festivitat de la Mare de Déu del Blau

Com cada 2 de febrer l'ofrena de llum a la Mare de Déu del Blau reuneix a la Catedral una bona colla de nenes i noies que porten el nom de Blau o Maria del Blau.

L'ofrena de la llum vol ser un signe i una invitació a ser capaç de compartir i repartir la llum per rebre'n més.

Prèviament es va celebrar l'Eucaristia, presidida pel bisbe Salvador Giménez, amb molta participació de fidels.

El Petit Cor de la Catedral va acompanyar amb els seus cants la celebració que va acabar amb el cant dels goigs.

24 hores per al Senyor

Els propers 4 i 5 de març tindrà lloc a l'església de Sant Pere la jornada anomenada «24 hores per al Senyor», instituïda el darrer any pel papa Francesc per a tota l'Església. És un dia per viure, com a Església diocesana, una forta experiència de pregària i adoració. També hi ha la possibilitat de rebre el sagrament de la reconciliació, necessari sempre, especialment en aquest Any jubilar de la Misericòrdia. Per això, com l'any passat, hi haurà sacerdots disponibles per atendre els fidels durant els dos dies.

Atri dels Gentils «La Comunicació»

Divendres, 11 de març, de 18.30 a 21.30 h. Anna Sáez i Ramon Reig. Modera: Maria Pau Cornadó.

Dissabte, 12 de març, de 9.30 a 12.30 h. Mercè Freixenet i Josep Pifarre. Modera Josep M. Forné. UDL (Sala de Juntes, 2n pis).

LA VEU DEL PAPA FRANCESC

CATEQUESIS SOBRE LA FAMÍLIA Evangelització

La saviesa dels sentiments que no es compren ni es venen és el do millor de l'esperit familiar. Pròpiament és dins la família on aprenem a créixer en aquella atmosfera de saviesa dels sentiments. La seva «gramàtica» s'aprèn allí, d'altra manera és molt difícil d'aprendre. I és pròpiament aquest, el llenguatge a través del qual Déu es manifesta a tots.

La invitació a posar els llaços familiars dins l'àmbit de l'obediència de la fe i de l'aliança amb el Senyor no els trenca, al contrari, els protegeix, els desvincula de l'egoisme, els preserva del deteriorament, els rescata

per a la vida que no mor. La circulació d'un estil familiar en les relacions humanes és una benedicció per als pobles: porta l'esperança sobre la terra. Quan els sentiments familiars es deixen convertir d'acord amb el testimoni de l'Evangeli, esdevenim capaços de coses impensables, que ens fan establir contacte amb les obres de Déu, aquelles obres que

Déu realitza en la història, com aquelles que Jesús va fer pels homes, les dones i els infants que va trobar.

La família que respon a la crida de Jesús retorna la direcció del món a l'aliança de l'home i la dona amb Déu. Si restaurem el protagonisme —a partir de l'Església— de la família que escolta la paraula de Déu i la posa en pràctica, esdevindrem com el vi bo

de les noces de Canà, fermentarem com el llevat de Déu!

La comunió de carismes —els donats al sagrament del matrimoni i els concedits a la consagració pel Regne de Déu— és destinada a transformar l'Església en un lloc plenament familiar per a l'encontre amb Déu. Anem endavant per aquest camí, no perdem l'esperança. On hi ha una família amb amor, aquella família és capaç d'escalfar el cor de tota una ciutat amb el seu testimoni d'amor.

(Dimecres, 2 de setembre de 2015.)

El papa Francesc nomena Missioners de la Misericòrdia a tres lleidatans

Mn. Ramon Prat, Mn. Gerard Soler i Mn. Daniel Turmo, són tres dels vint-i-tres preveres i religiosos de Catalunya que han estat nomenats Missioners de la Misericòrdia pel Sant Pare Francesc.

El dimarts, 9 de febrer del 2016, el papa Francesc ha donat la benvinguda als Missioners de la Misericòrdia a Roma per parlar amb ells del servei que se'ls demana, tal com va exposar a la Butlla *El rostre de la misericòrdia*: «Seran, sobretot, signe viu de com el Pare acull tots els qui estan a la recerca del seu perdó. Seran Missioners de la Misericòrdia perquè seran els artífexs davant de tots d'una trobada carregada d'humanitat, font d'alliberament, rica de responsabilitat, per a superar els obstacles i reprendre la vida nova del Baptisme» (n. 18).

El Dimecres de Cendra, el Sant Pare ha presidit la solemne eucaristia

Mn. Ramon Prat

Mn. Gerard Soler

Mn. Daniel Turmo

de l'inici del temps quaresmal i els ha conferit l'encàrrec als 800 missioners de tot el món que ha designat. El Papa demana «que s'organitzin en les Diòcesis «missions per al poble» de manera que aquests missioners siguin anunciadors de l'alegria del perdó. Que se'ls demani celebrar el sagrament de la Reconciliació per als fidels» (n. 18), així com també que siguin abans de res predicadors convincents de la misericòrdia.

El Sant Pare va encarregar la selecció d'aquests Missioners de la Misericòrdia al Pontifici Consell per a la Nova Evangelització. Entre altres aspectes, es buscava un perfil de sacerdots «capaçs d'expressar la proximitat amb Déu», bons predicadors i confessors, i amb disposició per moure's i fer-se presents a les perifèries. Els noms escollits han estat avalats o proposats pels bisbes diocesans.

REFLEXIONS

PACIFICAR L'ÀNIMA I EL MÓN

De què parlem quan parlem de pau?

La paraula catalana *pau* prové del llatí *pax* que, a la vegada, deriva de l'arrel indoeuropea *pac* (unir). D'aquesta arrel sorgeix la paraula *pax* i els termes *pacare* i *pacisor* (pacificar), també *pactum* (pacte). Neixen de la mateixa arrel les paraules *pagà*, *pacte* i *pau*. Segons la seva definició etimològica, *pau* significa inicialment un pacte entre persones confrontades i, consegüentment, l'absència de guerra i la tranquil·litat social. La paraula *pau* té, doncs, afinitats amb altres dos termes: *acord* i *concordia*.

Acord i *concordia* provenen de les arrels llatines *ad i cor*, *cordis*. Equivalen a unir o ajustar el cor, l'ànim o la ment de les persones. Així, doncs, *acordar* és sinònim de conciliar o pacificar les ments. Gairebé el mateix origen té la paraula *concordia*, de *cum* i de *cor*, *cordis*. *Concordia* significa usualment la conformitat dels afectes i voluntats de dues o més persones. (...)

Els antics pensadors, tant d'Occident com d'Orient, van relacionar íntimament la pau amb la unitat. Es van adonar que la manca d'harmonia interior ens inquieta i ens fa emmalaltir. La guerra és l'oposició de la pau, com la malaltia és l'oposició de la salut. La guerra és, en sentit estricte, un excés, una *hybris*, un desequilibri; com la malaltia és també una desmesura, una atrofia o hipertrofia d'alguna funció o part del cos.

Adonar-se de quelcom és entendre allò més obvi del viure, habitualment oblidat. La ruptura de la unitat és l'arrel del conflicte, com també la base de la malaltia. La unitat no és l'homogeneïtat, ni la destrucció de cada singularitat. És, més aviat, una conjunció harmònica, subtil, equilibrada, en la qual cada part està en el lloc que li pertoca i fa correctament la seva funció, la funció per a la qual està feta.

Quan la part no està en el lloc que li correspon, tot grinyola i el cos funciona malament. (...) Està en pau és encaixar en el conjunt. Quan l'encaix és perfecte, no cal prémer, ni forçar les juntures. (...) En la pau, tot encaixa amb tanta naturalitat que ni tan sols es percep la funció que es fa.

Francesc Torralba
Doctor en Teologia

Diada dels patrons de Vida Creixent

El dia 2 de febrer es va celebrar la festa dels patrons de Vida Creixent, Sant Simeó i Santa Anna, a l'Acadèmia Mariana. A les 10.45 del matí va tenir lloc el començament de la trobada amb una oració dirigida per Mn. Xavier Batiste, seguida d'una xerrada de Mn. Ramon Prat sobre el rostre de la Misericòrdia del Crist, a qui nosaltres hem d'imitar. Descobrir en la vida de Crist aquest rostre de misericòrdia que Ell tenia amb els malalts, amb els pecadors, amb els que passaven pel seu costat.

A continuació, hi hagué un petit refrigeri al pati de l'Acadèmia i un animat intercanvi de salutacions entre tots els assistents. El Sr. Bisbe i els

mossens assistents van celebrar l'Eucaristia, amb una nombrosa assistència de membres de Vida Creixent. El dinar de la trobada va ser un acte de germanor. L'actuació del cor dels

«sense veu» van demostrar fins on pot arribar qui no es rendeix davant l'infortuni o els cops de la vida. Gràcies a tots ells i també a la seva directora.

AGENDA

- Diumenge, 28 de febrer:**
—12 h, Eucaristia presidida pel Sr. Bisbe. Catedral.
- Dimecres, 2 de març:**
—19 h, Curs Fe i Justícia. Visió Bíblicoprofètica. Per Mn. Daniel Turmo. IREL.
- Divendres 4 de març i dissabte 5 de març:**
—19 h, Eucaristia i «24 hores per al Senyor». Església de Sant Pere.
- Diumenge, 6 de març:**
—12 h, Eucaristia presidida pel Sr. Bisbe. Catedral.
—18 h, Recés de Quaresma. Catedral.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

29. ■ Dilluns. (lit. hores: 3a setm.) [2R 5,1-15a / Sl 41 / Lc 4,24-30]. Sant Romà (s. v), abat; sant Serafí, mr.; sant Osvald.

MARÇ

1. ■ Dimarts [Dn 3,25.34-43 / Sl 24 / Mt 18,21-35]. Sant Rosend (Salas 907 - Celanova 977), bisbe (benedictí); sant Lleó, màrtir; sant Albí (s. vi), bisbe (benedictí); santes Eudòcia i Antonina, màrtirs.

2. ■ Dimecres [Dt 4,1.5-9 / Sl 147 / Mt 5,17-19]. Sant Lluci, bis-

be; santa Genara, mr.; santa Agnès de Praga o de Bohèmia, rel. franciscana.

3. ■ Dijous [Jr 7,23-28 / Sl 94 / Lc 11,14-23]. Sant Medir, pagès, mr. barceloní; sant Ermenter (o Emeteri) i sant Celdoni (o Celoni), soldats mrs. a Calahorra; santa Màrcia, vg. i mr.

4. ■ Divendres [Os 14,2-10 / Sl 80 / Mc 12,28b-34]. Sant Casimir (1458-1484), príncep polonès; sant Luci I, papa (romà 253-254) i mr.; sants Nèstor, Eteri, Arcadi, Capító, bisbes i mrs.

5. ■ Dissabte [Os 6,1-6 / Sl 50 / Lc 18,9-14]. Mare de Déu d'Àfrica; sant Focas, màrtir; sant Josep Joan de la Creu, religiós franciscà; santa Olívia, verge i màrtir; sant Luperc, màrtir.

6. ■ Diumenge vinent, IV de Quaresma (lit. hores: 4a setm.) [Js 5,9a.10-12 / Sl 33 / 2C 5,17-21 / Lc 15,1-3.11-32]. Sant Oleguer (†1137), bisbe de Barcelona i de la Tarragona reconquerida; sant Virgili, bisbe; santa Coleta Boylet (†1447), verge reformadora clarissa.

Diümenge III de Quaresma

COMENTARI

«Jo sóc el qui sóc»

▶ Lectura del llibre de l'Èxode (Ex 3,1-8a.10.13-15)

En aquells dies, Moisès pasturava el ramat del seu sogre Jetró, sacerdot madianita. Tot guiant el seu ramat desert enllà, arribà a l'Horeb, la muntanya de Déu. L'àngel del Senyor se li aparegué en una flama enmig de la bardissa. Va mirar, i s'adonà que la bardissa cremava però no es consumia. Moisès es va dir: «Deixa'm anar a veure aquesta visió extraordinària: què ho fa que no es cremi la bardissa.» El Senyor veié que s'acostava per mirar. Llavors Déu el cridà de la bardissa estant: «Moisès, Moisès.» Ell respongué: «Aquí em teniu.» Déu li digué: «No t'acostis aquí. Descalça't, que el lloc on ets és terra sagrada.» I afegí: «Jo sóc el Déu del teu pare, Déu d'Abraham, Déu d'Isaac, Déu de Jacob.» Moisès es cobrí la cara, perquè no gosava mirar Déu. Llavors el Senyor li digué: «He vist les penes del meu poble al país d'Egipte i he sentit el clam que li arrenquen els seus explotadors. Conec els seus sofriments. Baixaré, doncs, a alliberar-lo del poder dels egipcis i a fer-lo pujar d'aquell país cap a un país bo i espaiós, un país que regalima llet i mel.» Moisès digué a Déu: «Quan aniré a trobar els israelites i els diré: "El Déu dels vostres pares m'envia a vosaltres", si ells em pregunten quin és el seu nom, què he de respondre?» Déu li contestà: «Jo sóc el qui sóc.» I afegí: «Respon així als israelites: "Jo sóc m'envia a vosaltres".» Déu digué encara a Moisès: «Digues això als israelites: "Jahvè (el qui és), el Déu dels vostres pares, Déu d'Abraham, Déu d'Isaac, Déu de Jacob, m'envia a vosaltres".» Aquest serà el meu nom per sempre, amb aquest nom em tindran present totes les generacions.»

▶ Salm responsorial (102)

R. *El Senyor és compassiu i benigne.*

Beneix el Senyor, ànima meva, / del fons del cor beneix el seu sant nom. / Beneix el Senyor, ànima meva, / no t'oblidis dels seus favors. R.

Ell et perdona les culpes i et guareix de tota malaltia, / rescata de la mort la teva vida / i et sacia d'amor entranyable. R.

El Senyor fa justícia als oprimits, / sentència a favor d'ells. / Ha revelat a Moisès els seus camins, / el seu estil d'obrar, als fills d'Israel. R.

«El Senyor és compassiu i benigne, / lent per al càstig, ric en l'amor.» / El seu amor als fidels és tan immens com la distància del cel a la terra. R.

▶ Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Corint (1Co 10,1-6.10-12)

Germans, no vull que us passi per alt una lliçó de la història. Els nostres pares estaven tots emparats per aquell núvol, tots passaren el mar Roig i tots, en el núvol i en el mar, van rebre com un baptisme que els unia a Moisès. Tots es van alimentar amb el mateix menjar espiritual, tots van beure la mateixa beguda espiritual, ja que bevien d'una roca espiritual que els acompanyava, i aquesta roca significava el Crist. Malgrat tot, la gran majoria no foren agradables a Déu, ja que quedaren estesos pel desert. Tot això era un exemple per a nosaltres, perquè no desitgem allò que no és bo, com ells ho feren. No murmureu, com ho feren alguns d'ells, que van morir a mans de l'Exterminador. Tot això que els succeïa era un exemple, i va ser escrit per advertir-nos a nosaltres, ja que els segles passats s'encaminaven cap als temps que vivim. Per tant, els qui creuen estar fermes, que mirin de no caure.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Lluc (Lc 13,1-9)

Per aquell temps, alguns dels qui eren presents contaren a Jesús el cas d'uns galileus, com Pilat havia barrejat la sang d'ells amb la de les víctimes que oferien en sacrifici. Jesús els respongué: «Us penseu que aquells galileus van ser malmenats perquè havien estat més pecadors que tots els altres galileus? Us asseguro que no: si no us convertiu, tots acabareu igual. I aquells divuit homes que van morir quan els caigué a sobre la torre de Siloé, us penseu que eren més culpables que tots els altres habitants de Jerusalem? Us asseguro que no: si no us convertiu, tots acabareu igual.» I els digué aquesta paràbola: «Un home que tenia una figuera a la vinya, anà a cercar-hi fruit i no n'hi trobà. En veure això, digué al vinyater: "Mira, fa tres anys que vinc a cercar fruit a aquesta figuera i no n'hi trobo. Talla-la d'una vegada. Per què la tinc, si no fa més que ocupar-me la terra?" Ell li contestà: "Senyor, deixeu-la encara aquest any. Cavaré la terra i la femaré, a veure si fa fruit d'ara endavant; si no, ja la podreu tallar".»

▶ Lectura del llibre de l'Èxode (Ex 3,1-8a.13-15)

En aquellos días, Moisés pastoreaba el rebaño de su suegro Jetró, sacerdote de Madián; llevó el rebaño trashumando por el desierto hasta llegar a Horeb, el monte de Dios. El ángel del Señor se le apareció en una llamarada entre las zarzas. Moisés se fijó, la zarza ardía sin consumirse. Moisés se dijo: «Voy a acercarme a mirar este espectáculo admirable, a ver como es que no se quema la zarza.» Viendo el Señor que Moisés se acercaba a mirar, lo llamó desde la zarza: «Moisés, Moisés.» Respondió él: «Aquí estoy.» Dijo Dios: «No te acerques; quítate las sandalias de los pies, pues el sitio que pisas es terreno sagrado», y añadió: «Yo soy el Dios de tus padres, el Dios de Abraham, el Dios de Isaac, el Dios de Jacob.» Moisés se tapó la cara, temeroso de ver a Dios. El Señor le dijo: «He visto la opresión de mi pueblo en Egipto, he oído sus quejas contra los opresores, me he fijado en sus sufrimientos. Voy a bajar a librarlos de los egipcios, a sacarlos de esta tierra, para llevarlos a una tierra fértil y espaciosa, tierra que mana leche y miel.» Moisés replicó a Dios: «Mira, yo iré a los israelitas y les diré: El Dios de vuestros padres me ha enviado a vosotros. Si ellos me preguntan cómo se llama, qué les respondo?» Dijo Dios a Moisés: «Soy el que soy. Esto dirás a los israelitas: Yo soy me envía a vosotros.» Dios añadió: «Esto dirás a los israelitas: Yahvé (El-es), Dios de vuestros padres, Dios de Abraham, Dios de Isaac, Dios de Jacob, me envía a vosotros. Este es mi nombre para siempre: así me llamaréis de generación en generación.»

▶ Salmo responsorial (102)

R. *El Señor es compasivo y misericordioso.*

Bendice, alma mía, al Señor, / y todo mi ser a su santo nombre. / Bendice, alma mía, al Señor, / y no olvides sus beneficios. R.

Él perdona todas tus culpas / y cura todas tus enfermedades; / él rescata tu vida de la fosa / y te colma de gracia y de ternura. R.

El Señor hace justicia / y defiende a todos los oprimidos; / enseñó sus caminos a Moisés / y sus hazañas a los hijos de Israel. R.

El Señor es compasivo y misericordioso, / lento a la ira y rico en clemencia; / como se levanta el cielo sobre la tierra, / se levanta su bondad sobre sus fieles. R.

▶ Lectura de la primera carta del apóstol san Pablo a los Corintios (1Co 10,1-6.10-12)

No quiero que ignoréis, hermanos, que nuestros padres estuvieron todos bajo la nube y todos atravesaron el mar y todos fueron bautizados en Moisés por la nube y el mar; y todos comieron el mismo alimento espiritual; y todos bebieron la misma bebida espiritual, pues bebían de la roca espiritual que los seguía; y la roca era Cristo. Pero la mayoría de ellos no agradaron a Dios, pues sus cuerpos quedaron tendidos en el desierto.

Estas cosas sucedieron en figura para nosotros, para que no codiciemos el mal como lo hicieron aquéllos. No protestéis, como protestaron algunos de ellos, y perecieron a manos del Exterminador.

Todo esto les sucedía como un ejemplo y fue escrito para escarmiento nuestro, a quienes nos ha tocado vivir en la última de las edades. Por lo tanto, el que se cree seguro, ¡cuidado!, no caiga.

▶ Lectura del santo evangelio según san Lucas (Lc 13,1-9)

En una ocasión, se presentaron algunos a contar a Jesús lo de los galileos cuya sangre vertió Pilato con la de los sacrificios que ofrecían.

Jesús les contestó: ¿Pensáis que esos galileos eran más pecadores que los demás galileos, porque acabaron así? Os digo que no; y, si no os convertís, todos pareceréis lo mismo. Y aquellos dieciocho que murieron aplastados por la torre de Siloé, ¿pensáis que eran más culpables que los demás habitantes de Jerusalén? Os digo que no; y, si no os convertís, todos pereceréis de la misma manera.

Y les dijo esta paràbola: «Uno tenía una higuera plantada en su viña, y fue a buscar fruto en ella, y no lo encontró. Dijo entonces al viñador: Ya ves, tres años llevo viniendo a buscar fruto en esta higuera, y no lo encuentro. Córta-la. ¿Para qué va a ocupar terreno en balde? Pero el viñador contestó: Señor, déjala todavía este año; yo cavaré alrededor y le echaré estiércol, a ver si da fruto. Si no, la cortas.»

El fet que la bardissa cremava però no es consumia és un signe amb què Déu crida l'atenció de Moisès preparant-lo a la teofania imminent on el Senyor s'identifica com el Déu d'Abraham, Isahac i Jacob; i encara millor com el Déu que «he vist les penes del meu Poble: Baixaré a alliberar-lo i a fer-lo pujar a un país que regalima llet i mel».

«Jo sóc el qui sóc»: la revelació del nom de Déu expressa la identitat del Déu que sí-ho-és en contrast amb els falsos déus; la proximitat del Déu que sóc-amb-vosaltres com a salvador; i una identitat que anirà manifestant-se progressivament.

La lectura cristiana de l'èxode prefigura la vida cristiana. No vull que us passi per alt una lliçó de la història: tot això que els succeïa era un exemple per advertir-nos a nosaltres.

La història exodal s'estructura sobre l'esquema diferenciador entre «tots» i «la gran majoria». Tots són beneficiaris de les intervencions salvadores de Déu (passaren el Mar Roig, es van alimentar amb el mateix menjar.) però la gran majoria són subjecte d'actituds pecaminoses (no foren agradables a Déu). Aprenem-ne la lliçó! Els qui es creuen estar fermes, que mirin de no caure.

El Mestre Jesús —aprofitant catequèticament la notícia d'uns episodis que ens són desconeguts— insisteix en la necessitat de convertir-se. Primer episodi: Pilat havia barrejat la sang d'uns galileus amb la de les víctimes que oferien en sacrifici. Segon episodi: divuit homes havien mort quan els caigué a sobre la torre de Siloé.

Tots dos fets històrics —un per tirania de Pilat i l'altre per accident— els aprofita Jesús per recordar la veritat innegable de què en qualsevol moment podem morir, amb el missatge conseqüent de què necessitem convertir-nos. La possibilitat d'una mort inesperada no és «el motiu» per a convertir-nos, però sí és ocasió propícia per plantejar-nos-ho.

En definitiva: Si no us convertiu, tots acabareu igual.

La paràbola de la figuera estèril recolza en la imatge bíblica de la figuera com a símbol d'Israel (Jr 18,12; Os 9,10; Mi 7,1).

La proposta: «Deixeu-la encara aquest any. Cavaré la terra i la femaré, a veure si fa fruit d'ara endavant» simbolitza la paciència de Déu que es complementa amb la seva crida a cavar i femar la terra perquè doni fruit d'ara endavant.

Mn. José Luis Arín